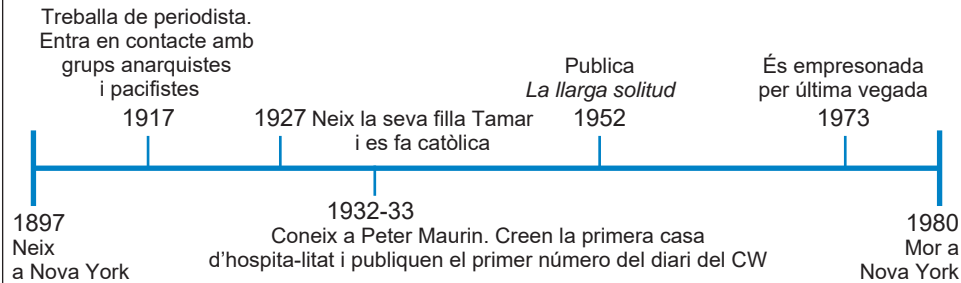


Breu biografia de Dorothy Day



Què puc fer jo?

- Informa't sobre pràctiques de no-violència activa (www.objecciofiscal.org)
- Organitzeu un cinefòrum al barri a partir d'una d'aquestes dues pel·lícules (o altres que se us acudeixin):
 - » *Selma*, dir. Ava DuVernay, EUA, 2014
 - » *Cesar Chavez*, Diego Luna, Mèxic, 2014
- Col·labora amb alguna entitat o plataforma que treballi per la dignitat dels més pobres (menjadors socials, espais educatius, robbers...)



Com aprofundir?

- 📖 IZUZQUIZA, Daniel (2005). [Revolució des de sota. Descens revolucionari. La política espiritual de Dorothy Day](#), Barcelona: Cristianisme i Justícia, Quadern 136.
- 📖 DAY, Dorothy (2000). *La larga soledad: autobiografía*, Santander: Sal Terrae.
- 📖 FORCADES, Teresa (2015). *Per amor a la justícia. Dorothy Day i Simone Weil*, Barcelona: Viena Edicions.
- 🌐 Web de les comunitats Catholic Worker: www.catholicworker.org.
- 🌐 Testimoni d'una comunitat dels CW amb els emigrants de Calais al Blog de CJ.

Dorothy Day



«En aquests temps en què les qüestions socials són tan importants, no puc evitar d'esmentar la Serva de Déu Dorothy Day, fundadora del Moviment del Treballador Catòlic. El seu activisme social, la seva passió per la injustícia i la causa dels oprimits estaven inspirats en l'Evangelí, en la seva fe i en l'exemple dels sants.»

Discurs del papa Francesc al Congrés dels Estats Units, 2015

Dorothy Day és probablement la figura més important del catolicisme nord-americà del segle XX, malgrat que no sigui gaire coneguda en el nostre entorn. La seva vida al costat dels més pobres i el seu compromís amb la no-violència activa van comportar-li tant crítiques com lloances. Sempre fou fidel a l'Església i es mostrà contundent contra el capitalisme. Dona

laica, mare, àvia, treballadora, revolucionària i profundament religiosa, Dorothy Day ofereix un model de vida per als tràngols inicials del segle XXI. Allò extraordinari de Dorothy Day no és el que va escriure ni el que va creure, sinó que no hi hagué mai cap diferència entre el que creia, el que deia i el que escrivia, i la seva manera de viure.

Abans de començar

En sabeu res de la Dorothy Day?

I dels moviments pacifistes del segle XX?

Quins noms us venen al cap quan sentiu l'expressió «no-violència activa»?

I quan es parla de vagues de fam o d'objecció fiscal?

Dorothy Day va crear amb Peter Maurin el Moviment del Catholic Worker (CW), unes comunitats cristianes esteses per tots els EUA que combinen, en els seus fonaments, una profunda espiritualitat cristiana amb una postura política compromesa, pacifista i comunitarista.

Dorothy Day vivia sòbriament en una casa d'acollida del CW, cases on s'acull als sense sostre, aturats, immigrants i exclosos de tot tipus, oferint així hospitalitat i comunitat (perquè a les cases no hi ha treballadors i usuaris, sinó que tots, vinguin d'on vinguin, formen part de la comunitat).

Ahora, Dorothy estava molt implicada en activitats de denúncia (especialment contra la guerra i contra l'explotació laboral), a través dels seus escrits en el diari del CW com en accions polítiques: vagues de fam, manifestacions, boicots no-violents, objecció fiscal, etc.

Per tot això, Dorothy va viure dures crítiques, dins i fora de l'Església, humiliacions, i fins i tot, va estar a la presó més de sis vegades.

Tot això, inspirat en el seguiment de Jesús i l'estimació i servei als més pobres perquè, com deia: «No hi ha una veritable fraternitat entre els homes si no veiem Crist com el nostre germà. [...] Déu es troba en el que sembla petit i sense importància. No miris 1900 anys enrere. Mira al nostre voltant avui.»



Lectura

Llegiu ara aquest fragment on Dorothy Day narra una experiència al menjador del CW:

Recordo un mariner molt borratxo conegut pel seu mal caràcter, que va arribar, va imposar silenci a tots els qui eren a l'habitació i va dir a uns homes que si no tocaven el dos els mataria. Jo estava servint sopa i pa; m'hi vaig acostar i li vaig dir que el rebíem com un gran amic i que estàvem agraïts que ens visités. Em va mirar. Mai no oblidaré els seus ulls blaus; es desviaven de mi i després tornaven a clavar-se'm; dansaven en totes direccions i, de sobte, esdevenien tan fixos i penetrants que m'atemorien més que qualsevol ganivet o arma que pogués tenir. Duia els cabells llargs. Mentre em mirava feia lliscar la mà dreta pels rínxols espessos i després la netejava als pantalons com si hagués tocat brutícia. Per cert, els seus pantalons competien amb els cabells pel que feia a la manca d'higiene. Es va fixar que li mirava la mà i després els pantalons i va clamar: «Què mires?» Va incloure diverses paraules a la pregunta. Vaig adonar-me que l'única oportunitat d'evitar la violència era actuar amb ell de manera tan ràpida, decisiva i honesta com fos possible. Li vaig dir: «Et miro a tu». Va cridar: «I per què em mires a mi?». Vaig respondre: «Perquè estic davant teu, parlant amb tu». Va seguir cridant: «I qui ets tu?». Li vaig dir el meu nom

i li vaig preguntar el seu. Em va dir, almenys, els seu nom de pila: Fred. Li vaig oferir la mà i ell em va allargar la seva, però abans d'encaixar em va preguntar si em molestava la seva brutícia. Li vaig dir que no, que jo no m'havia rentat les mans i les tenia brutes de cuinar, que em disculpés, i va dir que sí i aleshores ens vam donar la mà.

[...] Li vaig oferir sopa. Em va preguntar de què era. Li vaig dir que de verdures delicioses. Em va preguntar si jo en prendria. Li vaig dir que tenia gana, així que amb molt de gust. Vam seure i es va esperar que comencés a menjar. Em va observar mentre prenia unes cullerades de la meua tassa i, quan estava a punt de començar la seva, va canviar de sobte de parer i em va preguntar si podria prendre la meua tassa. Li vaig dir que cap problema i se la va empassar d'una glopada! Vaig tenir una intuïció veient com es mirava fixament la tassa de sopa. Li vaig preguntar si em podia prendre la seva. Em va dir que sí, que, de fet, és el que estava desitjant. Tornava a parlar amb grunys. Vaig agafar la tassa i me la vaig beure tota, amb ganes. Ell es va quedar assegut mirant-me atentament, del tot concentrat. Tothom estava en silenci, el silenci més estrany que hi ha hagut mai al menjador del Catholic Worker. Mentre m'acabava la tassa em vaig començar a adonar del que li passava pel cap. Vaig deixar la tassa. Els ulls li anaven de la tassa a mi. Li vaig preguntar si volia res més. No em va respondre. Li vaig dir que estava molt contenta d'haver-lo conegut i aleshores em vaig girar cap a un altre home que estava assegut a prop i li vaig preguntar com estava. Abans que l'home pogués respondre, el gegant Fred se m'havia acostat per darrere i tothom es va pensar que estava a punt d'atacar-me, de fer-me mal. Grunyia una mica, fent un soroll semblant al d'un gos. El vaig mirar i em va clavar els ulls. Recordo el que va passar com si fos ahir. Només vaig pensar una cosa que havia après feia temps, llegint la Bíblia: «No us deixeu vèncer pel mal, ans venceu el mal amb el bé».

[...] Li vaig somriure. No va somriure. Vaig agafar un tros de pa, en vaig fer dues parts, me'n vaig menjar una i li vaig oferir l'altra. Em va donar les gràcies i li vaig dir (de la manera més relaxada que vaig poder): «Vine quan vulguis; serà un plaer tenir-te de convidat.»



Per a la reflexió

- Què és el que més t'ha impactat del text?
- Què hauries fet tu en la seva situació?
- Quines són les estratègies i actituds que Day fa servir per acollir el mariner?
- Quins passatges de la vida de Jesús et venen al cap després de llegir aquest fragment?
- Creus que cal ser tan extremista? Si Day ja feia una tasca social prou important, era necessari també arriscar el físic?
- En què t'ha interpellat el testimoni?